

Kalányos Melinda – *Lázár Ervin dicsérő szavait hordozza lelkében*

Ha éppen nem prózában vagy versben fejezi ki magát, akkor táncol és énekel. Csukás István Sün Balázs című versével toppant be a világot jelentő deszkákra: az óvodai hálóterem parkettájára. Előadóművészi karrierje azóta töretlen. Kevés az, amire nemet mond, így hát könnyű felsorolni, mik ezek: a földrajz, a biológia, a matek, a kémia, a fizika és az idegen nyelvek. Jövőjével kapcsolatban mégis reálisan kell gondolkoznia.

Kalányos Melinda
(fotó: Kontár Juraj)

- Azt mondják a barátaid, hogy kendőzetlenül megmondod a véleményedet. A szelíd külső zord belsőt takar?

- Ami a szívemen, az a számon, ez tuti. Általában hangosan kimondom a véleményemet, ebbe beletartozik az, hogy a rosszállásomat is. Ez viszont azt is jelenti, hogy őszinte vagyok, nem alakoskodom. Ha megbántok valakit, azt nem akarattal teszem. Sőt, a szívemen viselem mások sorsát. Próbálok segíteni, az illetővel együtt keresem a megoldásokat; nehéz teher.

- Ezért menekülsz a mesék birodalmába?

- Ovisként azért nem nyomott annyira a világ gondja, mert már akkor kezdtem mesét mondani, de a meseszeretetem még előbbre nyúlik vissza, s nem hiszem, hogy csak az enyém, mert azért általában mindenkinek meséltek a szülei kiskorában. Nálunk anyu volt a mesemondó, ő ringatott álomba a kalandos történetekkel. Úgy elirigyeltem ezt az „állást”, hogy az oviban megengedték, hogy altatáskor én mondjak mesét kis társaimnak. Lehet, hogy van valami menekülésféle abban, hogy a mai napig ez a kedvenc műfajom; ezen még gondolkodnom kell.

- A barátaid és kollégiumi szobatársaid azt is elárulták, hogy hangulatember vagy. Egy ilyen mosolygós, vidám teremtés? Hát ez hogy lehet?

- Nem tudom hogy lehet, de tényleg az vagyok. Ezt a tulajdonságot nem szeretem magamban, ám most még nem érzek elég erőt ahhoz, hogy ellenőrzésem alatt tartsam, és ne mutassam ki a kevésbé vidám kedvemet.

- Azt is mesélték, hogy rendkívül önzetlen, nagyon jó közösségi ember vagy, mindig számíthatnak rád.

Remek közösségi ember, kiveszi a részét a farsangi jelmezbálból is

- Végre valami jó hír! Nem érzem jól magam, ha körülöttem boldogtalanságot, szomorúságot látok.

- Ezért aztán tánccal, énekkel vidítod fel a többieket.

- Lételemem a tánc és az ének. Lakóhelyemen, Pálfán tagja voltam a Vándorok táncsoportnak. Modern táncokat tanultunk és fellépni is jártunk. Szólótáncosként is kaptam feladatokat. Amióta idejárom, sajnos nincs időm elmenni a próbákra és a fellépésekhez sem tudnék alkalmazkodni.

- Az tény, hogy a Bonyhádi Petőfi Sándor Evangélikus Gimnázium és Kollégium a tanulók sok energiáját és idejét köt le. Ha a tánc már nem az életed része, az éneklés még megmaradt?

- A tánc még most is része az életemnek, csak nem szervezett keretek között. Minden nap táncolok, most leginkább a szobatársaimat szórakoztatom az „előadásaimmal”. Ének nélkül pedig egyszerűen nem tudnék élni. Két éve magánénekre járok, szintén itt, Bonyhádon, a Bartók Béla Zeneiskolába. Őszintén szólva nem nagyon szeretem azt, amit énekelünk, de még így is élvezem, mert képezhetem a hangom, vagyis segíti a fejlődésemet, ezért semmi pénzért nem hagynék ki egyetlen alkalmat sem!

- Esetleg játszol valamilyen hangszeren?

- A torkomban van a hangszerem.

- Visszatérve a mozgáshoz: a sport most is jelen van mindennapjaidban?

- Jó ideig az volt. A pálfai kézilabdacsapatot erősítettem nyolc évig. Voltak sikereink, de inkább megyén belül. Az együttlétek és a mozgás volt a fontos, nem a győzelem. Sajnos már nem tudok sem edzésekre, sem mérkőzésekre járni.

- Mert minden erődöt felemészti a tanulás.

- Meg a versenyekre való készülés.

Melinda és a kézilabda – erre már kevés ideje jut

- Hát persze. Nem tévedek nagyot, ha a tantárgyak közül a magyar nyelv és irodalmat jelölöm meg kedvencedként?

- Nem. Na, még a történelem jöhet, aztán kész.

- Komolyan? Matek, fizika, kémia, biológia?

- Határozottan nem.

- Idegen nyelvek?

- Nem vagyok az idegen nyelvek nagy barátja...

- No jó, akkor mesélj tovább, hova, merre indult az a csöppnyi mesemondó kislány a nagy fekete szemével?

- Ovi után az általános iskolába... Már elsős koromtól jártam prózamondó és szavalóversenyekre. Több zsűriben köszönhettem kedvenc meseírómat, Lázárt Ervin. Többször is volt alkalmam beszélni vele. Nagyon kedves szavakkal biztatott arra, hogy az előadók között a helyem. Ezt az útravalót azóta is a szívemben és a lelkemben hordom.

- Sok szép élményed lehetett egy-egy megmérettetéskor, hiszen ragyogó eredményekkel tértél haza már kisiskolás korodban.

- Úgy képzeld el, hogy minden egyes mesemondásomra emlékszem. Tudom, hogy hol tévesztettem, hogy milyen volt a helyszín, kik ültek a zsűriben, meleg volt vagy hideg – szóval mindenre. Ha valaki említi egy általam elmondott mese címét, azonnal beugrik minden. Ilyen erősen kötök történéseket, hangulatokat egy-egy meséhez. Általános iskolai szereplésemet a Quo vadis Domine? elnevezésű országos versmondó verseny regionális

döntőjéről és a Tolnai Kistelepülések Mesemondó Versenyéről elhozott első díjakkal fejeztem be.

- Csodás eredményeid voltak színre lépésedtől kezdve. Versenyekre készülve magad választhatod ki az előadandó mesét és verset?

- Néha van beleszólásom, de többnyire nem. Felkészítő tanárom, Kutnyánszkyne Bacskai Eszter jól tudja, hogy „mi áll nekem jól”, hogy mire vagyok képes.

Balra Kutnyánszkyne Bacskai Eszter tanárnő egy általa rendezett színdarab tapsrendjében – Melinda jobbról a második

- Pedig nincs könnyű dolga velem. A próbákon sosem hozom ki magamból a maximumot. Nem tudom, miért, egyszerűen pocsék vagyok akkor. Kell a druk, a verseny hangulata, hogy megszűnjön körülöttem minden és csak a próza, a vers és mondanivalója létezzen. Azt mondja a tanárnő, hogy rám sem lehet ismerni olyankor. Köszönöm is a bizalmat, hogy mégis visz versenyekre, nagyon sokat jelent ez nekem! A fejlődésem nem lenne ilyen töretlen és eredményeim sem ilyen szépek a tanárnő törődése nélkül.

- Említetted, hogy az esetek többségében Kutnyánszky tanárnő választ előadnivalót neked. Amikor te teheted ezt meg, akkor mi alapján döntesz az egyik vagy a másik alkotó és alkotása között?

- Volt már szó arról, hogy hangulatember vagyok. Írókat, költőket és műveket is az alapján választok, hogy épp milyen kedvem van. Egyébként nagyon ritkán döntök vidám próza vagy vers mellett. Szeretném az élet nehezebb, sötétebb oldalát bemutatni, nem is tudom, miért.

- Talán ez nálad is egy gyógyulási folyamat, így dolgozod fel a csalódásaidat. Mi az, amitől a legjobban szorongsz, mitől félsz?

- Nekem a világon a legfontosabb a családom. Tőlük megkapok minden szeretetet, odafigyelést és támogatást. Egyszerűen rettegek attól, hogy bármelyik tagját elveszíthetem. Apu ráadásul nem szeret orvoshoz menni, úgyhogy kész izgalom az életem, mire meggyógyul, amikor beteg...

- Ha máshogy nem, hát díjakkal hozzájárulhatsz a felépüléséhez. Milyen fontosabb elismeréseket kaptál gimnazistaként?

- Közel három éve Sárszentlőrincen, a Petőfi Sándor megyei szavalóversenyen lettem első. A következő év négy fontosabb elismerést is termelt: Az Úr érkezése elnevezésű istenes szavalóverseny különdíját, az Arany János Tehetséggondozó Program Művészeti Fesztiválja bronz minősítését, az Orosházi Kölcsey Ferenc szavalóverseny harmadik helyét és az

Országos Örkeny Prózamondó Verseny regionális döntőjének különdíját hoztam haza. Tavaly a Quo vadis Domine? istenes versmondó verseny regionális döntőjén első helyezett lettem. S még a 2013-as évhez kapcsolódik az az óriási megtiszteltetés, hogy az országban elsőként vehettem át a májusban alapított Az Év Talentuma Díjat művészeti kategóriában.

**Melinda vetélytársaival
békében, vidáman**

- **Az indoklás szerint:** *„Kalányos Melinda... Bájos személyiségével, szerény magatartásával, de hatalmas becsvágygal tudatosan építkezve mintává vált az Arany János Tehetséggondozó Program diákjai és mentorai előtt...”*. Nagyon szép elismerés! Kérdezem tőled – Quo vadis, Melinda?

- Jó lenne, ha előadóművész lehetnék, de a továbbtanulást illetően racionálisan kell döntenem, olyan hivatást kell választanom, amiből meg lehet élni. Bárhogy is lesz, Szabó Lőrinc, Márai Sándor, Lázár Ervin, Csukás István, Daróczi József, Beethoven, Mozart és Bach mindig velem marad...

Nagy Alexandra